

Boží súd a tisícročie

I. Náčrt

Krátka osnova

A. Boží súd – 2 Kor 5,10; Ján 5,24.25.29; Ž 26,1; Jer 25,31; Rim 3,4; Zj 14,7

B. Tisícročie – Zj 20; 1 Tes 4,17; 2 Tes 2,7.8; Ján 14,3; Jer 4,23-27; 1 Kor 6,2.3; Žid 12,29

Keď počujeme slová „súd“ alebo „spravodlivosť“, automaticky myslíme na trest. V bežnom chápaní spravodlivosť znamená „dostať to, čo si človek zaslúži“. Známy cynik H. L. Mencken povedal: „Nespravodlivosť sa dá relatívne ľahko zniesť; to, čo nám nevonía, je spravodlivosť.“

Boh oznámil, že jedného dňa bude súdiť svet. (Sk 17,31) Každý dostane odplatu podľa toho, ako žil. (2 Kor 5,10) Práve z toho máme strach. Vieme, že by bolo veľmi nepríjemné, keby nám Božia dokonalá spravodlivosť vymerala to, čo si zaslúžime.

V posledných dvoch lekciami (Dan 7 a 8) sme hovorili o tom, že Boží súd nie je strašiak, ktorého by sme sa mali báť a pred ktorým by sme sa mali triasť. Je to evanjelium, dobrá správa. Ako je to možné? Pri našom ďalšom štúdiu si všimneme časové zaradenie súdu v dejinách, pozadie starozmluvného súdu a význam a dôvod Božieho súdu.

A. Boží súd – 2 Kor 5,10; Ján 5,24.25.29; Ž 26,1; Jer 25,31; Rim 3,4; Zj 14.7

1. Časové zaradenie súdu v dejinách

Boží súd prebieha v niekoľkých fázach:

a) *Súd na kríži*

O súde Ježiš hovorí: „Teraz je súd nad týmto svetom, teraz bude knieža tohto sveta vyhodené von.“ (Ján 12,31) Súd spája so svojím „povýšením“ na kríži (v. 32), keď bol satan „zvrhnutý“ na zem (Zj 12,9) a ľudia „pritiahnutí“ k Bohu. (Ján 12,32)

Na kríži Boh súdil celé ľudstvo v osobe Ježiša Krista. Prišiel „v podobe hriešneho tela“ (Rim 8,3) a vzal na seba hriechy všetkých ľudí. (1 Kor 15,3; 2 Kor 5,21) V osobe svojho Syna Boh na kríži odsúdil hriech, pre ktorý bolo na smrť odsúdené celé hriešne ľudstvo. (Rim 8,3) Kristovou smrťou satan stratil právo, ktoré si nárokoval na ľudí pre ich hriechy. (Ján 12,31) Kristus zasadil satanovi smrteľnú ranu a porazil ho.

Na tretí deň po ukrižovaní Boh vzkriesil toho, ktorý „nepoznal hriech“ (2 Kor 5,21) a ktorého nebolo možné usvedčiť zo žiadneho hriechu. (Ján 8,46) Tým splnil „zasľúbenie, ktoré dostali naši otcovia“. (Sk 13,32.33) Božie zasľúbenia sú teraz platné pre všetkých, ktorí majú k Ježišovi správny vzťah. (2 Kor 1,20) Kým na kríži bolo celé hriešne ľudstvo v Kristovi odsúdené, pri vzkriesení bolo bezhriešne ľudstvo v Kristovi povolané k životu.

Tento súd sa týka každého človeka. (Ján 12,32) Každý z nás bol v osobe nášho Zástupcu, Ježiša Krista, na kríži odsúdený. Jeho odsúdenie je našim odsúdením. Jeho ospravedlnenie je našim ospravedlnením a jeho vzkriesenie je súčasne vzkriesením tých, ktorí sa s ním stotožnia. Na kríži a pri vzkriesení bolo celé ľudstvo súdené negatívne, aj pozitívne.

b) *Zvestovanie evanjelia*

Druhou fázou súdu je podľa apoštola Jána súd, ktorý prebieha pri zvestovaní evanjelia. Táto fáza priamo naväzuje na prvú. Kázaním evanjelia sú ľudia vyzývaní, aby sa rozhodli, ako zareagujú na súd, ktorý sa odohral na kríži. Kedykoľvek je ľudom predstavený Kristus a jeho kríž, nastáva súd. (Ján 3,14-21) Prostredníctvom Ježiša Krista zasvietilo do našej duchovnej temnoty svetlo. Každý z nás naň musí zareagovať – buď pozitívne, alebo negatívne. Naša odpoveď je otázkou života a smrti. (Ján 5,24.25) Každý, kto počuje zvesť evanjelia, sa musí rozhodnúť: buď sa stotožní s hriechom, ktorý bol na kríži odsúdený, alebo s Kristom, ktorý bol pri vzkriesení vyvýšený. Tým, aký postoj voči Kristovi zaujmeme, sami nad sebou vynášame rozsudok.

c) *Súd na konci vekov*

Tretia a posledná fáza Božieho súdu prebieha na konci vekov. (Ján 5,27-30; 12,48) Tento súd však potvrdí len to, čo ukázali prvé dve fázy. Rozsudok, ktorý bol vyneseneý na základe toho, ako sa človek rozhodol reagovať na evanjelium, zostáva nezmenený. (Ján 12,48) Keď teraz zavrhneme slová života, na súde sa stretáme s konečným dôsledkom nášho rozhodnutia. (Ján 5,45) Pretože táto fáza len potvrdí naše predošlé rozhodnutie, ten, kto prijal Ježiša Krista,

nemá dôvod báť sa. Tí, čo sú teraz v Kristovi, budú v ňom nájdení aj potom, pri konečnom súde.

Tento eschatologický posledný súd prebieha v troch etapách:

a) Prvá etapa prebieha ešte pred príchodom Ježiša Krista. Ježiš povedal, že bude „vzkriesenie k životu“ a „vzkriesenie k smrti“. (Ján 5,29) Pretože „vzkriesenie k životu“ nastane pri jeho druhom príchode (Mat 16,27; Luk 14,14; Ján 12,48), je zrejmé, že tento súd musel byť skôr. Ježiš spomína tých, „čo budú uznaní za hodných dosiahnuť budúci vek a zmŕtvychvstanie“. (Luk 20,35) Už to, že budú dve vzkriesenia, ukazuje, že musí prebehnúť nejaký proces, ktorý rozhodne, na ktorom vzkriesení bude mať človek podiel, pretože vzkriesení budú všetci. (Ján 5,28) Vzkriesenie k životu alebo premena „v okamihu, pri poslednom trúbení“ (1 Kor 15,52) dokazuje realitu predchádzajúceho súdu.

O tomto predadventnom súde (t.j. súde, ktorý prebehne ešte pred druhým príchodom Ježiša Krista) sme hovorili pri štúdiu Dan 7 a 8.

b) Súd počas tisícročia

c) Súd na konci tisícročia – tretia a záverečná fáza posledného súdu. (pozri ďalej)

2. Starozmluvné pozadie

Keď myslíme na Božiu spravodlivosť a jeho súd, väčšina z nás si predstaví dnešné súdnictvo. Najčastejšie sa stretávame so správami z oblasti trestného práva. Desíme sa predstavy, že by sme mali stáť pred podobným súdom, ktorý je však zbavený akejkoľvek nedokonalosti. (S ňou sa stretávame pri ľudskej spravodlivosti a niektorí ju vedia veľmi šikovne využiť vo svoj prospech). Uvedomujeme si, že nie sme dosť dobrí, aby sme sa dostali do Božieho kráľovstva. Nikajký advokát nám nemôže zaručiť kladný výsledok.

Ak sa na učenie o súde pozeráme v kontexte modernej právnej praxe, nie div, že v nás vyvoláva skôr strach než radosť. Biblické chápanie súdu je však podstatne odlišné, čím sa celý koncept súdu dostáva do úplne nového svetla.

Spravodlivosť v Starej zmluve – to je omnoho viac než len výkon trestu. Zákon sa dotýkal každého aspektu bežného života. Do oblasti súdnictva patril v Izraeli celý rad úkonov, ktoré by sme dnes zaradili medzi sociálne a dobročinné služby. Pri sporoch a hádkach slúžil ako arbiter (rozhodca). Ľudia mohli prísť pred súd s čímkoľvek, čo narušalo ich pokoj a spoluprácu v komunite. Súd zároveň plnil funkciu akéhosi ombudsmana, ktorý sa snažil vyriešiť nespokojnosť, pokiaľ šlo o dodaný tovar, služby alebo vzťahy. Rozhodoval v otázkach dedičstva, aj manželstva.

Pretože hlavným cieľom súdneho procesu bolo obnoviť pokoj medzi susedmi a rodinami, hlavný dôraz sa nekládol na to, aby sa zistilo, ktorý zákon bol porušený, prípadne koho treba potrestať. Súdu šlo predovšetkým o to, aby vyriešil spory a pomohol ľuďom domáhať sa ich práv. Bola to akási „organizácia zmierenia“, ktorá sa starala o blaho spoločenstva, o zmierenie a nápravu vzťahov. Namiesto toho, aby zlodeja, ktorý ukradol ovcu, poslala do väzenia, prinútila ho, aby ovcu nahradil a s jej majiteľom žil opäť v pokoji.

Ako vieme z biblického príbehu, Rút zostala vdovou. Byť vdovou vo vtedajšej izraelskej spoločnosti, kde mali dominantné postavenie muži, znamenalo žiť bez podpory a príjmu, byť úplne vydaná napospas okolnostiam a biede. Žili však dvaja vzdialení príbuzní jej mŕtveho manžela, ktorí, keby chceli, mohli sa o ňu postarať. Rút cítila náklonnosť k Boazovi, ktorý však bol medzi príbuznými až druhý v poradí. Ak sa chcel Boaz s ňou oženiť, prvý príbuzný sa musel vzdať svojho práva na Rút. Boaz teda zvolal do brány mesta súd, ktorý mal na neho preniesť právnu zodpovednosť za Rút.

Z toho jasne vidíme, že cieľom súdu nebolo niekoho potrestať, ale vyriešiť problém. Súd oficiálne potvrdil riešenie, ku ktorému dospel Boaz a jeho príbuzní.

V izraelskom súdnictve neexistoval obhajca. Hebrejčina na to nemá ani termín. Povinnosťou sudcu bolo stáť na strane obžalovaného a dohliadať, aby jeho práva neboli pošliapané. Po vypočutí svedkov bol vynesenej verdikt viny, alebo nevinu. Sudca prestal byť obhajcom a vyniesol rozsudok viny len v tom prípade, ak o nej existovali nezvratné dôkazy. Rozsudok sa nevynášal ani tak pre trest, ako skôr preto, aby sa spor uzavrel a mohli byť obnovené pôvodné vzťahy.

Keď mal Izraelec problém, automaticky šiel na súd, pretože sa spoliehal, že tu sa môže domáhať spravodlivosti. Ľudia tej doby riešili problémy takýmto spôsobom. Starozmluvný človek preto nemá zo súdu strach. Súd je niečo, po čom bytostne túži. (Ž 7,9; 26,1; 35,24; 43,1; 54,3) Myšlienka na súd potešovala tých, ktorí boli utláčaní a nespravodlivo trpeli. Hebrejské slovo pre spravodlivosť „mišpat“ vlastne pochádza zo základu, ktorý znamená zasadzovať sa o priaznivý verdikt, presadzovať právo, domáhať sa pravdy.

Treba si uvedomiť, že v biblickej dobe (zvlášť v dobe kráľovskej a po nej) takmer neexistovala stredná spoločenská vrstva. Moc a vplyv mala v rukách hŕstka ľudí, ktorá utláčala obrovskú väčšinu. Utláčaní túžili po spravodlivosti;

utlačovatelia jej nepriali. Pre týchto ľudí bol súd niečím, čo im pomohlo a čo ich ospravedlnilo. Náš strach zo súdu vyplýva z toho, že sa stotožňujeme skôr s utláčateľmi než s utláčanými.

3. Dôvod a význam Božieho súdu

a) Vo vzťahu k človeku

Ak si uvedomíme, čo mali biblickí pisatelia na mysli, keď hovorili o súde, nemusíme mať strach z toho, že Boh „ustanovuje súd nad každým telom“. (Jer 25,31) Ježiš je naším sudcom. (2 Tim 4,1) Je na našej strane a chce nás oslobodiť. Ide mu o to, aby opäť zavládla spravodlivosť.

Kristus rozprával podobenstvo o neodbytnej vdove a nespravodlivom sudcovi. (Luk 18,1-8) Ako vieme, žena z podobenstva bola vdovou (podobne ako Rút). Z jej núdze a potrieb bolo jasné, že verdikt bude pre ňu priaznivý, že právo je na jej strane. Sudca však odmietal urobiť, čo bolo jeho povinnosťou. Nakoniec už vdova nemohla ďalej čakať. Naliehala, aby sa jej sudca zastal pred jej protivníkom. (v. 3) Sudca si uvedomil, že prípad už ďalej nemôže odkladať a vyniesol rozsudok v jej prospech. Ak sa táto žena, aj napriek tomu, že sudca nebol ktovie ako ochotný, mohla dovolať spravodlivosti, o čo skôr dôjdu spravodlivosti tí, ktorí sa spoliehajú na spravodlivého sudcu, na samotného Boha!

Nádhernú ilustráciu toho, čo znamená Boží súd a aký zámer má Boh so svojím ľudom, keď hovorí o súde, nachádzame u proroka Zachariáša 3,1-5. V príbehu je ukázaný vesmírny dosah Božieho súdu. Veľkňaz Józua stojí ako obžalovaný pred anjelom Hospodinovým, ktorý je sudcom. Žalobcom je satan – jeho meno vlastne znamená nepriateľ, žalobca, útočník. Satan posmešne útočí na veľkňaza, ktorý predstavuje Boží ľud, a odsudzuje ho za jeho špinavé rúcho. Oblečenie veľkňaza znázorňuje nečistotu a poškvrnenie. Nijaký veľkňaz by si nedovolil mať špinavé rúcho. Ale Józuaove šaty sú naozaj špinavé – zhršil proti Bohu. Súď jeho vinu nespochybňuje.

Cieľom biblického súdu však nie je trest, ale obnova a zmierenie. Boh Józua netrestá, ale odstraňuje jeho rúcho, dáva mu čistý odev a odpúšťa jeho vinu. Požaduje, aby chodil po jeho cestách a zachovával jeho nariadenia. (v. 7) To chce Boh vykonať na súde pre každého, kto vyzná svoj hriech, túži po správnom vzťahu k Bohu a prijme jeho ponuku spasenia.

Boh nie je vesmírny policajt, ktorý čaká, kedy urobíme nejaký priestupok, aby nás zaň mohol potrestať. Boh chce spasiť každého človeka. (2 Pet 3,9; 1 Tim 2,4) Ak sa dopustíme nejakého hriechu, Boh nás neodsudzuje, ale ide za nami a ponúka nám pokánie.

Prvoradou úlohou Božieho súdu vo vzťahu k človeku je zachrániť ho, zastať sa ho, vyslobodiť ho. Boží súd vynesie rozsudok v prospech tých, ktorí Boha milujú a poslúchajú.

Len ak pochopíme túto dôležitú biblickú pravdu o Božom súde, môžeme mať k Bohu správny vzťah. Keď je naše konanie motivované strachom zo súdu, keď máme obavy, ako sa náš prípad skončí, všetko, čo pre svoje spasenie robíme, bude poškvrnené vinou a strachom. Výsledkom budú zákonnícke skutky a nesprávny, narušený postoj k Bohu. Ježiš povedal: „Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania.“ (Ján 14,15) Ján dodáva: „V láske nieto strachu, ale dokonalá láska vyháňa strach: lebo strach býva pred trestom, a kto sa bojí, nie je dokonalý v láske.“ (1 Ján 4,18)

Je súd vôbec dôležitý? Veď Boh dobre vie, kto v neho verí! (2 Tim 2,19) Táto myšlienka nás privádza k téme vesmírneho konfliktu medzi dobrom a zlom.

b) Vo vzťahu k Bohu

Keď prvý anjel zo Zj 14,7 ohlasuje začiatok posledného Božieho súdu, oznamuje, že „prišla hodina jeho súdu“. V tomto prípade môže ísť nielen o súd, na ktorom je sudcom Boh, ale môžeme to chápať aj v tom zmysle, že nastáva čas, kedy aj on sám je súdený. Apoštol Pavel tiež hovorí, že Boh sa nechá súdiť. (Rim 3,4) Nie preto, že ho na súd niekto predvolal. Boh sa sám, dobrovoľne, nechá súdiť, a to tak, že zjavuje, ako v dejinách zaobchádzal s hriechom a hriešnikmi.

Prvotným zmyslom súdu nie je naše spasenie (to je jeden z výsledkov). Ak je Boh taký, ako ho satan predstavil, spasenie nemá zmysel. Satan Boha obvinil, že je krutým, neláskavým, absolutistickým vládcom, ktorý na dosiahnutie svojich cieľov používa silu a zastrasovanie. (1 Moj 3,1-6) Boh tieto obvinenia nemôže vyvrátiť tým, že použije svoju moc (ak ste obvinení zo zneužívania moci, jej použitie by situáciu nevyriešilo, len zhoršilo), alebo že bude ignorovať to, z čoho ho satan obvinil.

Boží súd jasne odhalí podstatu zla a satanovej vzbury. Práve na základe toho, aký vzťah má Boh k tým, ktorí s ním nesúhlasili, celý vesmír spozná pravú podstatu Božieho charakteru. Charakter sa totiž najlepšie prejaví v tom, ako sa správate ku svojim nepriateľom.

Význam a zmysel Božieho súdu sa dá do hĺbky pochopiť len na pozadí vesmírneho konfliktu medzi dobrom a zlom,

pravdou a lžou, Kristom a satanom.

c) *Vo vzťahu k vesmíru*

Existuje však ešte jeden aspekt Božieho súdu. Satan obviňuje nielen Boha, ale aj ľudí. V knihe Zjavenie je satan nazvaný „žalobca bratov“. (Zj 12,10) Kristova smrť pred celým vesmírom raz a navždy dokázala, že satanove obvinenia Pána Boha boli falošné. (Ján 12,31.32; Zj 12,10) Keď však obviňuje nás, ľudí, čiastočne má pravdu: „Tento prijíma hriešnikov a jedáva s nimi.“ (Luk 15,2) Inými slovami: „Ako môže Svätý prijímať tých, ktorí nie sú svätí? Keď Boh môže hriešnikom odpustiť, prečo potom bol satan a jeho anjeli z neba zvrhnutí a odsúdení, zatiaľ čo iní hriešnici budú do neba prijatí?“

Satan a jedna tretina anjelov sa rozhodli zneužiť svoju slobodu a postaviť sa proti Bohu. (Zj 12,4; 2 Pet 2,4) Pre pokoj v nebi museli napokon opustiť svoje postavenie. (Júda 6) Je teda prirodzené, že tí, ktorí zostali Bohu verní, budú veľmi opatrní vo vzťahu k tým, ktorí sa pridali na stranu vzbúrencov. Nepadlé bytosti vidia, aké utrpenie a zmätok vniesol do vesmíru hriech. Biblia zaznamenáva, že nebeské bytosti veľmi pozorne sledujú záležitosti, ktoré sa týkajú nášho spasenia. (1 Pet 1,12; Ef 3,10; 1 Kor 4,9; 2 Moj 25,20) Existuje nejaká záruka, že nebo už nebude nainfikované vírusom hriechu?

Posledný súd pred celým vesmírom odhalí, prečo Boh rozhodol tak, ako rozhodol. Ukazuje, že spasení získajú nový domov na základe svojho vzťahu k Ježišovi Kristovi. Zároveň dokazuje, že nad tými, ktorí spasení nebudú, je vynesený rozsudok na základe ich vlastnej tvrdošijnosti a nevyliciteľného odboja. Boh riadi vesmír na základe slobody; rešpektuje preto rozhodnutia stvorených bytostí a nemôže ich vyvrátiť, aj keď je všemocný.

Boží súd podáva dôkazy o vzťahu vykúpených k Ježišovi Kristovi. Týmto spôsobom odstraňuje akékoľvek podozrenie alebo obavy z toho, že zachránení by azda mohli vyvolať nový konflikt. Súd – to je príležitosť, ako môže Boh pred celým vesmírom dokázať, že mu vždy šlo o zmierenie a nápravu.

B. Tisícročie – Zj 20; 1 Tes 4,17; 2 Tes 2,7.8; Ján 14,3; Jer 4,23-27; 1 Kor 6,2.3; Žid 12,29

Je zaujímavé, že Zj 20 oddeľuje „vzkriesenie k životu“ od „vzkriesenia k súdu“ tisícročným obdobím. (v. 4.5) To je jediné miesto Biblie, ktoré priamo hovorí o tisícročnom kráľovstve, niekedy nazývanom aj milénium (z latinského mille = tisíc a annus = rok). Všimnime si, ktoré udalosti priamo naväzujú na tento časový úsek.

1. Udalosti pred tisícročím

a) *Druhý príchod Ježiša Krista.* Pretože kapitoly 19 a 20 sú jedným celkom a nie je medzi nimi žiadny predel, zo Zj 19,11-21 (čo tesne predchádza začiatok milénia) jasne vyplýva, že tisícročie sa začína návratom Krista. Drak, šelma a falošný prorok bojujú proti Božiemu ľudu. (Zj 16,13) Šelma a falošný prorok sú zničení pri Kristovom príchode (19,19.20); osud draka opisuje ďalšia kapitola.

b) *Zničenie bezbožných.* Keď Ježiš rozprával podobenstvo o kúkoli a pšenici, poukázal na zničenie bezbožných pri druhom príchode. (Mat 13,30.38.39) Budú zničení slávou Ježišovho príchodu. (2 Tes 2,7.8; Iz 24,6; 26,21; Zj 19,21) Nepochopenie tejto skutočnosti spôsobilo pri výklade tisícročia mnoho zmätkov.

c) *Vzkriesenie a premenenie spravodlivých.* Prvé vzkriesenie nastane pri druhom príchode. Spravodliví, „blahoslavení a svätí“, nad ktorými „druhú smrť nemá moci“, majú „podiel na prvom vzkriesení“, „budú kňazmi Boha a Krista a budú s ním kralovať tisíc rokov“. (Zj 20,6) Tí, ktorí sa ako živí dožijú druhého príchodu, budú „spolu s nimi... v oblakoch uchvátení do vzduchu v ústrety Pánovi“. (1 Tes 4,17) Tak sa splní zaslúbenie, ktoré dal Kristus svojim učeníkom pred svojím odchodom: „...prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“ (Ján 14,2.3) Jediná skupina ľudí, o ktorých sme doteraz nehovorili, sú mŕtvi bezbožní. Zjavenie o nich hovorí: „Ostatní mŕtvi neožili, kým sa nedovŕšilo tisíc rokov.“ (20,5)

d) *Zem je spustošená.* Po zničení bezbožných a odchode spravodlivých do neba zostáva zem určitý čas bez obyvateľov. Túto skutočnosť naznačujú už niektoré starozmluvné texty. (Jer 4,23-27) Zem je po siedmich posledných ranách zdevastovaná (Zj 16), telá bezbožných zostali nepochované.

e) *Satan je zviazaný.* Pretože na zemi niet obyvateľov, satan nemá koho zväzdať. Prvýkrát od svojej vzbury proti Bohu v nebi je bez práce. Je zviazaný okolnosťami, nie doslovnou reťazou, veď je duchovnou bytosťou. Keď bol v izraelskej svätyni v Deň zmierenia dokončený obrad zmierenia, kozol pre Azázela (symbol satana) bol vyhnaný na púšť, ktorá je rovnako neobývaná a pustá. (3 Moj 16,22) Zdevastovaná zem je predstavená v texte ako „abysos“ – priepasť. (Zj 20,1-3) Satan nemá koho prenasledovať a zväzdať.

2. Udalosti počas tisícročia

a) *Spravodliví vládnu s Kristom v nebi.* Teraz sa naplnili slová z Dan 7,27: „Kráľovstvo však a moc i veľkosť

kráľovstva pod celým nebom budú odovzdané ľudu svätých Najvyššieho.“

b) Súd nad bezbožnými. O tom, čo bude náplňou činnosti spravodlivých počas tisícročia, čítame: „Videl som tróny: Na ne sa posadili tí, ktorým bola daná moc súdiť.“ (Zj 20,4) Súdení sú bezbožní mŕtvi, aj padlí anjeli. (1 Kor 6,2.3) Súdiť budú teraz tí, ktorí boli predtým prenasledovaní. Tento súd nerozhoduje o tom, kto bude a kto nebude spasený. O tom rozhodol predadventný súd. Tento súd má iný význam.

Koniec 19. kapitoly Zjavenia predstavuje Krista s mečom v ústach. Meč znamená rozdelenie. Druhý príchod navždy a nezvratne rozdelí ľudstvo na dve skupiny. Rozdelení budú manželia, rodiny, priatelia, spolupracovníci, kolegovia. (Luk 17,34-36) Otázka, ktorá sa prirodzene vynorí v mysli spasených, je: „Prečo aj oni nie sú tu s nami? Prečo títo ľudia nie sú spasení? Ved' boli tiež veriacimi!“ (Mat 7,22; Luk 13,26)

Pretože Boží spôsob vlády je otvorený (nepripravuje a nekoná nič tajne), Boh necháva posúdiť všetky svoje súdne výroky. Spravodliví majú dostatok času, aby sa presvedčili, že Boh rešpektoval slobodné rozhodnutie každého človeka, nikomu nekrivdil, urobil maximum pre spasenie všetkých. Pre budúci pokoj vo vesmíre je dôležité, aby sa každý presvedčil, že Boh pre spasenie týchto ľudí urobil všetko, čo mohol.

c) Satan je spútaný na zemi. Satan nemá čo robiť. Je nútený premýšľať o tom, kam ho vzbura dovedla, aké sú jej následky a akú zodpovednosť za to všetko nesie on sám. Zostáva mu hrozné očakávanie súdu.

3. Udalosti po tisícročí

a) Vzkriesenie bezbožných. Tisícročie sa začalo vzkriesením – vzkriesením spasených, a končí sa tiež vzkriesením – vzkriesením bezbožných. „Ostatní mŕtvi neožili, kým sa nedovŕšilo tisíc rokov.“ „Potom musí byť (satan) na krátky čas uvoľnený.“ (Zj 20, 5.3) „A keď sa dovŕši tisíc rokov, satan bude uvoľnený... Vyjde, aby zvädzal národy...“ (v. 7.8) Druhé vzkriesenie je vzkriesenie bezbožných na konci tisícročia. Ježiš ho nazýva „vzkriesením k súdu“. (Ján 5,29)

b) Satan je rozviazaný. Vo chvíli, keď sú na svete opäť ľudia, satan okamžite po-kračuje vo svojom diele a zvädza ich. Zhromaždené sú všetky národy; bezbožných je nesčíselný zástup. (Zj 20,8) Satan na krátky čas pokračuje v diele odboja. Bezbožní sa k nemu rýchlo a s radosťou pridávajú. To jasne dokazuje, že satan a všetci bezbožní sú právom mimo nového Jeruzalema. Nemajú nijaké zábrany, sú schopní všetkého.

c) Z neba zostúpi nový Jeruzalem. Kristus, spolu so svätými a svätým mestom, zostupuje na zem. (Zj 20,9) Kristus je „Kráľom nad celou zemou“. (Zach 14,9) On vykoná záverečnú fázu posledného Božieho súdu.

d) Útok na mesto a súd. Svojím počínaním satan dokazuje, že na jeho vzťahu k Bohu sa nič nezmenilo. Podnecuje bezbožných, aby útočili na mesto, v ktorom predtým dobrovoľne odmietli bývať. (Zj 20,7-9) Je jasné, že pre týchto ľudí neexistuje pomoc, nie je možné zmeniť ich zmýšľanie, konanie a nasmerovanie. Boh im teda dáva možnosť, aby si uvedomili svoj omyl. Zjavuje sa „veľký biely trón“. Nastáva súd, ktorý súdi bezbožných podľa záznamov o ich skutkoch. (Zj 20,11.12) Splnili sa slová: „Všetci sa totiž musíme postaviť pred Kristovu súdnu stolicu, aby si každý odniesol odplatu.“ (2 Kor 5,10) „Tam bude plač a škrípanie zubami, keď uvidíte, že Abrahám, Izák, Jákob a všetci proroci v Božom kráľovstve, ale vy ostanete vyhodení vonku.“ (Luk 13,28) Výsledkom tohto súdu bude, že „pri mene Ježiš pokľaklo každé koleno...“ a „každý jazyk vyznával na slávu Boha Otca: Ježiš Kristus je Pán“. (Fil 2,10.11)

e) Zničenie bezbožných. Otázka Božej spravodlivosti je navždy vyriešená. Všetci, spravodliví aj bezbožní, sa presvedčili, že Boh nikomu nekrivdil, že jeho vláda bola spravodlivá a čestná.

Keď Pán Boh pred celým vesmírom dokázal, že je spravodlivý a všetci sa o tom presvedčili, Biblia hovorí, že „zostúpil oheň z neba a pohltil ich“. (Zj 20,9) Teraz Boh zjavil svoju slávu, ktorú musel pri príchode hriechu zahaliť. Táto sláva je pre všetkých bezbožníkov ohňom spaľujúcim. (Žid 12,29; 2 Moj 24,17; Ez 1,28) Bohu je tento čin cudzí, ale iné riešenie neexistuje. (Iz 28,21) Zničenie bezbožných nie je svojvoľným Božím činom. Celé jeho stvorenstvo súhlasí s tým, aby bolo zlo navždy odstránené.

II. Výkladové poznámky

1. Apoštol Pavel píše: „Nech sa ukáže, že Boh je pravdivý a každý človek luhár, ako je napísané: Aby si bol uznaný za spravodlivého vo svojich slovách, a aby si **zvíťazil, keď ťa súdia.**“ (Rim 3,4; por. Ž 51,6) Pavel tu používa grécke slovo „*krineim*“ (súdiť) v infinitívnom tvare, ktoré sa môže preložiť buď mediálne („keby si sa súdil“) alebo pasívne („keby si bol súdený“). Kontextu najlepšie zodpovedá znenie: „...a zvíťazil, keby si bol súdený.“ Nech už to preložíme akýmkoľvek spôsobom, hlavná myšlienka je jasná: Súd dokáže, že Boh konal spravodlivo.

2. Zo štruktúry Zjavenia je zrejmé, že tisícročie začína druhým príchodom Ježiša Krista. Exegeticky teda neobstojí ani postmilenializmus (druhý príchod Krista nastane po tisícročnej vláde mieru a blahobytu), ani amilenializmus (milénium sa začína smrťou Krista a celá kresťanská éra je vlastne obrazným milénium). Štruktúra kapitol 12-20 ukazuje, že významné postavy prichádzajú na scénu v určitom poradí: drak (12), šelma (13), falošný prorok (13), Babylon (18), falošný prorok (19), šelma (19), drak (20).

3. To, že spravodliví vládnu s Kristom v nebesiach, neznamená, že v tom čase bezbožní na zemi musia žiť. Keď Boh

stvoril Adama a Evu, zveril im panstvo (1 Moj 1,26), aj keď vtedy boli jedinými ľudskými bytosťami na zemi.

4. „Tam budú mučení vo dne v noci na veky vekov.“ (Zj 20,10) Toto slovné spojenie nemusí znamenať nekonečné trápenie, ako by sa na prvý pohľad mohlo zdať. „Večne“ môže znamenať „pokiaľ sa nenaplní Boží zámer“. Jonáš bol v bruchu veľryby „večne“. (Jon 2,7) Ako dlho trvala táto večnosť? Pokiaľ sa nenaplnil Boží zámer – tri dni a tri noci. „Odplatom za hriech je smrť“, nie život v mukách. (Rim 6,23) Smrť je večná záhuba, „ďaleko od Pánovej tváre“. (2 Tes 1,9)

Keď Anna sľubuje Bohu, že mu odovzdá chlapca Samuela, aby slúžil v chráme „navždy“, tým chce vyjadriť, že kým bude žiť. (1 Sam 1,11.28) Zničujúci oheň bude horieť dovtedy, kým všetko zlo a hriech nebudú úplne odstránené. Nikde v temnom kúte vesmíru nezostane hriech ako večná škvrna Božej vlády. Večné sú trvalé dôsledky hriechu – smrť bezbožných.

III. Praktické dôsledky

Boží súd je súčasťou plánu spasenia, ktorý odhaľuje Boží charakter. Satan obvinil Boha, že nie je láska, ani spravodlivosť. V priebehu dejín Boh na toto obvinenie odpovedal svojim konaním a životom a smrťou Ježiša Krista. Posledný súd je len ďalším zo série dôkazov, že Boh chce, aby každá bytosť vo vesmíre vedela, že je nielen zvrchovaným Pánom, ale aj láskavým a spravodlivým Bohom. Posledný súd to verejne dokazuje. Boh nerobí veci tajne; nečaká, že zo strachu sa mu bude každý klaňať a poslúchať ho. Chce, aby každá inteligentná bytosť vo vesmíre rozumela jeho zámerom a činom a aby poznala, aký skutočne je. Túži po vzťahoch, v ktorých panuje vzájomná dôvera, a ktoré sú založené na dobrovoľnosti, vďačnosti a láske. Dokazuje to okrem iného aj tým, že je ochotný nechať sa súdiť. (Rim 3,4; Zj 14,7)

Boží spôsob riadenia vesmíru, to, ako sa zachoval voči satanovej vzbure, ako zaobchádza s hriešnikmi a hriechom, ako aj jeho rozhodnutie na súde – to všetko bez akýchkoľvek pochybností jasne ukazuje, že Boh je Bohom lásky, spravodlivosti, pravdy a slobody. V čase predadventného súdu sa o tom presvedčia všetky nepadlé bytosti, v priebehu tisícročia to uznajú vykúpení a na konci tisícročia to pod váhou dôkazov vyznajú aj bezbožní ľudia, padlí anjeli a sám satan.

„Veľké a obdivuhodné sú tvoje skutky, Pane, Bože vševládny. Spravodlivé a pravdivé sú tvoje cesty, Kráľ národov. Kto by sa nebál, Pane, a neoslavoval by tvoje meno? Pretože ty jediný si svätý; všetky národy prídu a tebe sa budú klaňať, lebo sa zjavili tvoje spravodlivé súdy.“ (Zj 15,3.4)

Zvest' o súde nie je strašiakom, ale evanjeliom, ktoré v nás vzbudzuje nádej, istotu a dôveru. Ak si ochotný prijať každý deň pokánie, ktoré ti Boh ponúka, už teraz sa môžeš tešiť, že budeš vládnuť spolu s Kristom. Keď zaznie rozhodujúca otázka: „Kto bude môcť obstáť?“, budeš počuť slová: „Stačí ti moja milosť.“ (2 Kor 12,9)

Pre tých, ktorí tvrdošijne odmietali prijať Ježiša, keď na to mali vhodnú príležitosť, dopadne súd strašne. (Žid 10,26.27) No pre tých, ktorí Ježiša Krista milujú, bude posledný súd tým najväčším potešením a istotou. Sudca je na našej strane a svedčí v náš prospech. Čo viac môžeme chcieť? „Ak Boh za nás, kto proti nám?“ (Rim 8,31)